

det ærede Medlem fra Faaborg saa stærkt fremdrager, i Virkeligheden i høj Grad falder udenfor det, som egentlig burde diskuteres, og som jeg kunde ønske at vende mig imod nu henimod Slutningen af Forhandlingen, nemlig det, jeg vil kalde det simpelt hen opnaelige i denne Sag.

Den Debat, som her har været ført, forekommer mig at vise, at der i det hele og store er en Stemning for at gennemføre det saakaldte Thyborøn-Forslag, men at det ganske vist er en Stemning, der er forbundet med store Betæneligheder og megen Varsomhed, og at Tinget reserverer sig ikke saa lidt, ligesom jeg personlig har indtaget en stærkt reserveret Holdning. Jeg nægter ikke, at jeg synes, at hele denne Sag i det væsentlige maa gennemføres paa Ministeriets og Ministeriets Embedsmænds Ansvar. Overfor det private Lovforslag har jeg det Indtryk, at der her under Debatten egentlig har udviklet sig en grundfalsk Stemning ud fra det Indtryk, at der skulde være en Mod sætning mellem de to Sider, der stod forskellig velvilligt overfor dette Lovforslag. Det er muligt, at om enkelte Mænd kan dette gælde, men i Virkeligheden er der neppe Tvivl om, at den almindelige Følelse for dette Lovforslag er den, at hvis det paa nogen Maade er praktisk muligt at gøre noget i den af Lovforslaget angivne Retning, ønsker man at faa det gjort. Og jeg tror, det ligefrem ligger deri, at man fra alle Sider har en Fornemmelse af, hvad der atter og atter er betonet paa forskellige Maader, at det danske Fiskeri staar i en Svingningsperiode, at det til den ene Side befinder sig i en Nødtilstand, og at det til den anden Side er i stærk Opgang og derfor kræver flere Hjælpemidler. Alene dette Moment, synes det mig, burde veje saa stærkt i Forsamlingen her, at man vilde tro og forstaa, at vi fra vor Side — for jeg hører jo til dem, man har mistroet — alene af disse Grunde vilde søge paa den alvorligste Maade at skaffe Udveje for det, her ligger for.

Hertil kommer, at man helt har misforstaaet de Erklæringer fra Ministeren, som kom baade i Gaar og tidligere. Det forekommer mig, at Ministeren har i alt afgivet 3 meget sigende Erklæringer, nemlig en straks i Begyndelsen af Debatten: at han vilde yde sin ivrige Medvirken til Fremme af den Opgave, som var udtrykt i det private Lovforslag, endvidere, at Vestkystthavnensagen — det udtalte han i Gaar, men det gik ligesom tabt i Debatten — i Virkeligheden ikke var gjort fær-

dig med Anlægget af Thyborøn Kanalen og Thyborøn Havnen. Det vil med andre Ord sige, at Ministeren er sig fuldkommen bevidst, at Vedtagelsen af hans Lovforslag betyder ingenlunde Sagens Gennemførelse, ja — jeg ved ikke, om jeg kan sige saa — at Vedtagelsen ikke en Gang kan betragtes som et Forsøg paa en Løsning af Spørgsmaalet, det er i Virkeligheden et første Skridt, som fører de andre med sig. Denne Tanke, at med dette Lovforslags Vedtagelse er Vestkystthavnensagen ikke gennemført, betyder, at der maa komme noget mere, og at Ministeren paa en vis Maade ikke er tilfreds med Thyborøn Havnen. Den tredie Erklæring kom frem i Gaar paa Foranledning og gaar ud paa, at Ministeren vilde udtale sig langt mere positivt, hvis han fik Sikkerhed for, at det ikke var Meningen, at det private Lovforslag skulde udvikle sig til — hvad skal jeg kalde det — en Faldgrube for det andet Lovforslag. Hvis man vilde være villig til at skille de to Lovforslag ad, vilde han øjeblikkelig indtage en meget stærk Stilling til Fordel for det private Lovforslag. Hvis jeg ser Sagen i Belysning af disse tre Erklæringer, forekommer det mig, at Ministerens Stilling her i Tinget er ganske misforstaaet, og jeg maa maaske føje til, at det samme gælder det radikale Parti som Helhed. Der er jo en af Forslagsstillerne, som netop er Medlem af vort Parti, og vi kan aabent føje til, at i vort Parti er der ubetinget Stemning for at gøre noget for denne Sag. Vi ønsker at komme ind paa et positivt Arbejde for at finde ud af, hvad der skal gøres i Vestkystthavnensagen.

Men naar jeg har sagt alt dette, maa jeg tillige svare paa en Bemærkning, som det ærede Medlem fra Faaborg (Starcke) gjorde. Han spurgte: Hvordan forklares da Ministerens Holdning i denne Sag? Det forekom ham, at Ministerens Holdning er, skal vi sige med et kort Ord: tvær, eller skal vi sige: sur. Men der synes jeg, det ærede Medlem netop overser, at vi som Lovgivere trods al Sympati for denne Sag har det Ansvar overfor det samlede danske Samfund ikke at paalægge det flere Udgifter eller — hvis jeg maa bruge det Ord — rode det ind i større Vanskeligheder, end der er højst nødvendigt. Og det er det, som er det ejendommelige ved det privat indbragte Lovforslag, at ingen der tager Ansvar, i Modsætning til Regeringens Lovforslag, hvor der er taget Ansvar. Ved det private Lovforslag faar vi nogle tilfældige, uldne Bemærkninger